

[Aksel Larsen.]

af sin skildring af situationen og udviklingen i kolonierne og de afhængige lande, hvor han nævnte Indokina, Malaya, Iran, Ægypten Sydafrika, Kenya, Marokko og Tunis som eksempler. Overalt i disse og ligestillede lande gærer det i folket, som på en gang rejser sig mod de fremmede imperialisters åg og grusomme undertrykkelse og mod de hjemlige feudalherrerens udsugning af folket.

I den subjektive del af sin omtale af disse lande udtalte udenrigsministeren sig i strid med de ham bekendte kendsgerninger. Der er ikke guerillakrig i Indokina for at tage et eksempel. Nej, Frankrigs regering har brudt sin anerkendelse af Indokinas selvstændige republik, republikken Vietnam og denne republiks regering, og Frankrig fører med tyske SS-folk som kerne sin beskidte krig mod Indokinas folk.

Det er karakteristisk, at udenrigsministeren søgte at retfærdiggøre Englands og USAs indblanding i Persiens indre anliggender med, at hvis dette land gør sig uafhængigt af den internationale olieimperialisme, risikerer man, at Persiens folk vælger den revolutionære eller den socialistiske vej. Noget sådant ønsker udenrigsministeren altså at forhindre ved indgriben og indflydelse udefra.

Det er også karakteristisk, at udenrigsministeren udtrykker sin sympati for Ægyptens midlertidige fascistiske diktator, general Naguib; tidligere sværmede han for Mussolini, nu sværmer han — ligesom magthaverne i USA — for andre fascisthøvdinge.

Antagelig uafvidende kom han til at udtrykke sandheden: at folkene i kolonilandene og de hidtil afhængige lande rejser sig med uimodståelig styrke, at de kæmper for deres frihed og nationale selvbestemmelsesret, og at udviklingen har medført, at denne kamp mere og mere føres under socialismens fane, uden at det er nødvendigt med særskilt kommunistisk agitation eller agitatorer eller pusten til ilden. Det er triste, det er tragiske perspektiver, han her oprullede for verdensimperialismen, hvis idealer han hylder og er tjener for.

Udenrigsministeren havde i sin tale to

hjerdebørn. Det ene var Grønland. Det har han selv været aktiv for at udlevere til USA som krigsbasis, og han og regeringen har det aktuelle hovedansvar for nøden, elendigheden og sygdommenes hærgen i det grønlandske folk. Hvis Grønland er et hjerdebarn, så sørg dog for, at den danske stat i det mindste gør sin pligt i spørgsmålet om bekæmpelsen af tuberkulosen på Grønland og ikke skyder opgaven fra sig ved at organisere et landsomfattende tiggeri, der skal skaffe midler til løsning af den opgave, staten har forsømt, og som regeringen ikke vil lade statskassen bevilge midler til.

Det andet hjerdebarn var Sydslesvig. Ja, det er oprørende, så udemokratisk, så gammeltysk man optræder overfor dansksindede sydslesvigere, men det gøres netop af de samme politikere, de samme statsmyndigheder i Vesttyskland, som udenrigsministeren er så gode venner med, og som han vil skal være det danske folks allierede. I den overnationale agitation var Sydslesvig unægtelig engang udenrigsministerens hjerdebarn — det var, før han blev udenrigsminister —, men hans handlinger og hans holdning til magthaverne i Bonn viser, hvor ægte hans hjertes følelser var — eller ikke var.

Han talte om demokratiets udvikling i Vesttyskland, og jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at det skødt blive interessant at se, om der bliver lige så stor glæde i det danske socialdemokrati, når hr. Adenauer gennemfører den valglov i Vesttyskland, som er en afskrift af den uretfærdige franske valglov, og som socialdemokratiet i sin tid herhjemme var begejstret for, men som i sin praktisering i Vesttyskland vil reducere det vesttyske socialdemokratis mandattal ganske betydeligt. En sådan udemokratisk valglov som den planlagte viser bedst, hvordan det har sig med demokratiet.

I sin omtale af spørgsmålet Tyskland var udenrigsministeren kun foruroliget over den af ham påståede organisering af en politihær i den tyske demokratiske republik, det, man kalder Østtyskland; men han glemte totalt at omtale, at opstillingen af store og svært bevæbnede militære forma-